

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 468

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 10 iunie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
345.	— Hotărâre privind trecerea unor imobile aflate în domeniul public al statului și administrarea Ministerului Sănătății, prin Sanatoriul Balnear și de Recuperare Techirghiol, din domeniul public în domeniul privat al statului, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și demolării	2
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
109.	— Decizie privind încetarea calității domnului Remus-Adrian Borza de consilier onorific al prim-ministrului	3
111.	— Decizie pentru eliberarea domnului Andrei Ignat din funcția de secretar de stat și șef al Departamentului pentru armamente din cadrul Ministerului Apărării Naționale	3
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 18 din 6 mai 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	4-8

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind trecerea unor imobile aflate în domeniul public al statului și administrarea Ministerului Sănătății, prin Sanatoriul Balnear și de Recuperare Techirghiol, din domeniul public în domeniul privat al statului, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și demolării

Având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 10 alin. (2) și art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 112/2000 pentru reglementarea procesului de scoatere din funcțiune, casare și valorificare a activelor corporale care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, aprobată prin Legea nr. 246/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia a unor imobile aflate în administrarea Ministerului Sănătății, prin Sanatoriul Balnear și de Recuperare Techirghiol, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

(2) Trecerea în domeniul privat al statului se face în vederea scoaterii din funcțiune, casării și demolării, în condițiile legii.

Art. 2. — Ministerul Sănătății își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificările corespunzătoare în anexa nr. 15 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Ministrul sănătății,
Sorina Pinte
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 30 mai 2019.
Nr. 345.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

ale bunurilor imobile aflate în administrarea Ministerului Sănătății, prin Sanatoriul Balnear și de Recuperare Techirghiol, care trec din domeniul public în domeniul privat al statului, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și demolării

Nr. M.F.P.	Cod clasificare	Denumirea bunului care face obiectul actului normativ	Datele de identificare ale imobilului		Valoarea de inventar (lei)
			Descriere tehnică	Adresa	
1	2	3	4	5	6
Administratorul: Sanatoriul Balnear și de Recuperare Techirghiol/CUI: 4300868					
143922	8.28.10	Atelier mecanic	C14 = P S construită = 20 mp S desfășurată = 20 mp CF nr. 105771	Localitatea Techirghiol, str. Ovidiu nr. 2—4, județul Constanța	3.169
143923	8.28.10	Atelier lenjerie	C18 = P S construită = 161 mp S desfășurată = 161 mp CF nr. 105771	Localitatea Techirghiol, str. Ovidiu nr. 2—4, județul Constanța	29.668
143924 parțial	8.25.01	Pavilionul băi saline	C 17 = P S construită = 32 mp S desfășurată = 32 mp C19 = P S construită = 34 mp S desfășurată = 34 mp CF nr. 105771	Localitatea Techirghiol, str. Ovidiu nr. 2—4, județul Constanța	164.025

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind încetarea calității domnului Remus-Adrian Borza
de consilier onorific al prim-ministrului**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează calitatea domnului Remus-Adrian Borza de consilier onorific al prim-ministrului pe probleme economice, reformă și fiscalitate.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Toni Greblă

București, 10 iunie 2019.

Nr. 109.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru eliberarea domnului Andrei Ignat din funcția
de secretar de stat și șef al Departamentului
pentru armamente din cadrul Ministerului Apărării Naționale**

Având în vedere Adresa Ministerului Apărării Naționale nr. SG 3.601 din 3 iunie 2019, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului sub nr. 5/3.432 din 3 iunie 2019,

în temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 12 și art. 39 alin. (4) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, republicată,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Andrei Ignat se eliberează din funcția de secretar de stat și șef al Departamentului pentru armamente din cadrul Ministerului Apărării Naționale.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Toni Greblă

București, 10 iunie 2019.

Nr. 111.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 18

din 6 mai 2019

Dosar nr. 604/1/2019

Corina-Alina Corbu — președintele Secției de contencios administrativ și fiscal — președintele completului

Maria Hrudei — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Horațiu Pătrașcu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Cezar Hîncu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Rodica Florica Voicu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Daniel Gheorghe Severin — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Virginia Filipescu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Liliana Vișan — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Adriana Florina Secrețeanu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul sesizării este constituit conform dispozițiilor art. XIX alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, și ale art. 27⁴ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul Î.C.C.J.*).

Sedința este prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă domnul Aurel Segărceanu, magistrat-asistent la Secțiile Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul Î.C.C.J.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Arad — Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 14.196/55/2017, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„— în interpretarea art. 2 pct. 26 și pct. 27 din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, aceste prevederi legale se coroborează/întregesc cu Ordinul nr. 119/2014 emis de Ministerul Sănătății pentru aprobarea Normelor de igienă și sănătate publică privind mediul de viață al populației în ce privește limita de presiune acustică/nivelul de zgomot?

— stabilirea zgomotului la «intensitate mare» în sensul art. 2 pct. 26 din Legea nr. 61/1991 sau la «intensitate de natură a tulbura liniștea locuitorilor» în sensul art. 2 pct. 27 din Legea

nr. 61/1991 trebuie să se facă în mod obiectiv prin mijloace tehnice omologate sau nu?».

Magistratul-asistent prezintă referatul, arătând că, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele de judecată au transmis jurisprudență și/sau puncte de vedere referitoare la chestiunile de drept supuse dezlegării, iar răspunsul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este în sensul că nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la respectivele probleme de drept; se arată, de asemenea, că raportul întocmit în cauză a fost comunicat, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părților, dintre care numai intimatul și-a exprimat punctul de vedere.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunilor de drept ce fac obiectul sesizării, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Tribunalul Arad — Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale, prin Încheierea din 29 ianuarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 14.196/55/2017, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarele întrebări:

„— în interpretarea art. 2 pct. 26 și pct. 27 din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, aceste prevederi legale se coroborează/întregesc cu Ordinul nr. 119/2014 emis de Ministerul Sănătății pentru aprobarea Normelor de igienă și sănătate publică privind mediul de viață al populației în ce privește limita de presiune acustică/nivelul de zgomot?

— stabilirea zgomotului la «intensitate mare» în sensul art. 2 pct. 26 din Legea nr. 61/1991 sau la «intensitate de natură a tulbura liniștea locuitorilor» în sensul art. 2 pct. 27 din Legea nr. 61/1991 trebuie să se facă în mod obiectiv prin mijloace tehnice omologate sau nu?».

II. Expunerea succintă a procesului. Obiectul investiției instanței care a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile. Stadiul procesual în care se află pricina

2. Prin plângerea contravențională înregistrată pe rolul Judecătoriei Arad, în contradictoriu cu Inspectoratul de Poliție Județean Arad, petenta — societate comercială a solicitat anularea procesului-verbal de constatare a contravenției seria PARY nr. 0009031, prin care a fost sancționată cu avertisment pentru încălcarea dispozițiilor art. 2 pct. 26 din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, republicată (*Legea nr. 61/1991*), reținându-se în sarcina sa că, în data de 3.09.2017, în jurul orelor 23,40, în timpul unui eveniment ce s-a desfășurat într-o locație pe care o deține în comuna V., a fost tulburată liniștea publică a locuitorilor din strada B., din cauza utilizării la intensitate mare a aparaturii și instrumentelor muzicale; potrivit mențiunilor agentului constator, la solicitarea organelor de poliție intensitatea muzicii a fost redusă.

3. Prin Sentința civilă nr. 270 din 23.01.2018, Judecătoria Arad a respins plângerea contravențională, reținând, în esență, că probele administrate au dovedit intensitatea mare a muzicii produse la locație și, deci, întrunirea elementelor constitutive ale contravenției reținute în sarcina petentei, zgomotul perturbator realizându-se în timpul petrecerii private care a avut loc la sala de evenimente din imediata apropiere a imobilelor cu destinație de locuință și fiind de natură a tulbura liniștea locuitorilor din zonă.

4. Împotriva acestei sentințe petenta a formulat apel, precum și o cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile care să răspundă mai multor întrebări.

5. În urma deliberării cu privire la cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanța de trimitere a apreciat că se impune admiterea acestei sesizări numai cu privire la întrebările menționate la pct. 1 și 2 din cererea formulată de apelantă.

III. Dispozițiile legale supuse interpretării

6. Legea nr. 61/1991:

„Art. 2. — Constituie contravenție săvârșirea oricăreia dintre următoarele fapte, dacă nu sunt comise în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie considerate infracțiuni:

(...)

26) tulburarea liniștii locatarilor între orele 22,00—8,00 și 13,00—14,00 de către orice persoană prin producerea de zgomote, larmă sau prin folosirea oricărui aparat, obiect ori instrument muzical la intensitate mare în localurile sau în sediile persoanelor juridice, în locuințele persoanelor fizice sau în oricare alt loc din imobile cu destinația de locuințe ori situat în imediata vecinătate a acestora;

27) organizarea de petreceri cu caracter privat și utilizarea de aparatură muzicală la intensitate de natură a tulbura liniștea locuitorilor, în corturi, alte amenajări sau în spațiu neacoperit, situate în perimetrul apropiat imobilelor cu destinația de locuințe sau cu caracter social, în mediul urban;

(...)”

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

A) *Apelanta-petentă* a apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă pentru admiterea cererii de sesizare a instanței supreme.

7. A arătat, în mod special, că chestiunile de drept invocate sunt veritabile, având în vedere că textul de lege nu acoperă toate situațiile *de facto*, este general și lapidar, fiind greu de corelat cu celelalte dispoziții legale în vigoare; de asemenea, susține că chestiunile de drept sunt noi, datând „doar din anul 2014”, când, prin Ordinul ministrului sănătății nr. 119/2014, au fost aprobate Normele de igienă și sănătate publică privind mediul de viață al populației (*Normele*).

8. În opinia apelantei, întrebările formulate privesc „chestiuni de drept neunitar și contradictoriu soluționate (în timp) de către instanțele judecătorești, respectiv Judecătoria Arad și Tribunalul Arad, vorbind despre probleme juridice care fac chiar obiect de dezbatere, inclusiv în mass-media, în spațiul virtual, în cercurile academice/doctrinare”.

B) *Intimatul* Inspectoratul de Poliție Județean Arad a apreciat că cererea de sesizare nu îndeplinește condiția legală referitoare la noutatea problemei de drept invocate, textele legale a căror interpretare se cere fiind deja aplicate în practică de mai mulți ani și nefiind de natură, prin ele însele, a conduce la interpretări diferite.

V. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea

9. Instanța de trimitere a apreciat că sesizarea îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

10. În ceea ce privește modul de dezlegare a problemelor de drept invocate, instanța de trimitere a menționat că, într-o cauză similară, prin Decizia civilă nr. 617 A din 13 septembrie 2018, Tribunalul Arad a reținut că existența contravenției reglementate de art. 2 pct. 26 din Legea nr. 61/1991, republicată, nu este

condiționată legal de producerea unui zgomot peste vreo limită, de natura celei reglementate de Ordinul ministrului sănătății nr. 119/2014 pentru aprobarea Normelor de igienă și sănătate publică privind mediul de viață al populației, cu modificările și completările ulterioare, ci doar de producerea unui zgomot sau larmă de intensitate mare care are ca rezultat „tulburarea liniștii locatarilor”.

11. S-a arătat, de asemenea, că elementul material al contravențiilor prevăzute de art. 2 pct. 26 și 27 din Legea nr. 61/1991 constă în faptele comisive de producere de zgomote, larmă sau folosirea oricărui aparat, obiect ori instrument muzical la intensitate mare, în localurile sau în sediile persoanelor juridice, fără însă ca legiuitorul să condiționeze existența contravenției de depășirea unui anumit nivel al zgomotului sau de măsurarea acestuia cu un mijloc tehnic omologat și verificat metrologic.

12. Completul de judecată care a formulat sesizarea a apreciat că noțiunile avute în vedere de prevederile legale supuse interpretării, respectiv „zgomot” și „intensitate de natură a tulbura liniștea locuitorilor”, nu sunt definite de către actul normativ în cauză (Legea nr. 61/1991), iar folosirea acestora în practică, în vederea încheierii procesului-verbal de contravenție și a aplicării sancțiunii contravenționale, implică o mare doză de subiectivitate, în condițiile în care în cadrul judecării plângerilor contravenționale, în cele mai multe cazuri, se propun și audiază martori care apreciază situațiile puse în discuție, în funcție de percepțiile proprii.

13. Or, a susținut instanța de trimitere, pentru reducerea subiectivității aprecierii personale a agentului constatator în calificarea acestor noțiuni de natură a determina elementul material al acestor contravenții s-ar impune ca „zgomotul” și „intensitatea mare” să fie determinate prin raportare la criterii obiective, care să presupună măsurători cu aparate tehnice specifice pentru determinarea unor valori obiective, în raport cu care să fie sau nu aplicate sancțiunile contravenționale.

14. Instanța de trimitere a invocat, în sprijinul opiniei sale, natura contravențiilor, ca fiind mai apropiată de cea a infracțiunilor decât de cea a delictelor civile, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

15. Din acest punct de vedere a considerat că, și în materie contravențională, se impune respectarea garanțiilor specifice, recunoscute persoanei acuzate, inclusiv a prezumției de nevinovăție, ce privește și aspectul sarcinii probațiunii în cadrul soluționării unei plângeri contravenționale, care, fără îndoială, profită persoanei acuzate și incumbă intimatului.

16. De aceea, a apreciat instanța de trimitere, menționile procesului-verbal de contravenție trebuie susținute de un probatoriu corespunzător cu privire la existența faptei contravenționale, săvârșirea acesteia de către petent și vinovăția acuzatului în comiterea contravenției, probațiune care s-ar impune a fi centrată pe elemente obiective, cu înalt conținut științific, având la bază mijloace tehnice omologate.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

17. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele de judecată au comunicat puncte de vedere sau simple opinii referitoare la problemele de drept supuse dezlegării, unele dintre acestea transmițând și jurisprudență.

18. Din analiza punctelor de vedere/opiniilor exprimate de instanțe și, după caz, a hotărârilor transmise de acestea, se desprind următoarele orientări:

A) O orientare majoritară, cvasiunitară, întemeiată inclusiv pe jurisprudență, conform căreia:

a. dispozițiile art. 2 pct. 26 și 27 din Legea nr. 61/1991 nu se coroborează/întregesc cu prevederile cuprinse în Normele de igienă și sănătate publică privind mediul de viață al populației, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 119/2014, cu modificările și completările ulterioare, deoarece cele două acte normative au sferă de reglementare distincte și au fost emise în scopuri diferite.

19. S-a arătat în acest sens că Legea nr. 61/1991 reglementează conviețuirea socială, ordinea și liniștea publică și a

fost adoptată în scopul menținerii la nivelul societății a unui climat de ordine și bună conviețuire, în timp ce normele aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 119/2014 reglementează regulile impuse pentru păstrarea unui nivel optim al sănătății populației.

20. De asemenea, Normele aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 119/2014, dincolo de faptul că sunt emise în aplicarea altei legi decât Legea nr. 61/1991, protejează „liniștea” locatarilor care, în funcție de situație, poate fi tulburată de intensități sonore semnificativ mai reduse decât cele care pot afecta sănătatea. Astfel, existând o normă specială care prevede ca faptă contravențională depășirea nivelului de zgomot prevăzut de Normele aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 119/2014, legiuitorul a păstrat contravențiile prevăzute de Legea nr. 61/1991 pentru a sancționa persoanele care produc zgomot care, deși nu afectează sănătatea publică prin intensitatea sa, creează un disconfort suficient, de natură să afecteze normele de conviețuire socială, ordinea și liniștea publică.

b. stabilirea zgomotului la „intensitate mare” sau la „intensitate de natură a tulbura liniștea locuitorilor”, în sensul art. 2 pct. 26 și, respectiv, pct. 27 din Legea nr. 61/1991 nu trebuie să se facă în mod obiectiv, prin mijloace tehnice omologate.

21. În sprijinul acestei opinii s-a susținut că nu există o dispoziție legală care să conducă la concluzia că stabilirea intensității zgomotului trebuie făcută obiectiv, iar, atunci când legiuitorul a apreciat că trebuie folosite mijloace tehnice pentru constatarea unei contravenții, a reglementat acest aspect în mod expres (spre exemplu, în cazul constatării unei contravenții constând în depășirea limitei de viteză).

22. Mai mult, aprecierea unui zgomot ca fiind de intensitate ridicată depinde de anumiți factori variabili, cum ar fi locul în care se produce zgomotul sau ora la care se produce, ceea ce face dificil de încadrat zgomotul de intensitate mare în anumite limite clar reglementate de lege; dimpotrivă, intensitatea mare a zgomotului se apreciază de la caz la caz, în funcție de circumstanțele concrete ale fiecărei fapte.

23. Nu este necesară folosirea unor mijloace tehnice omologate, fiind suficient ca fapta să fie constatată în mod direct de organele de control abilitate sau pe baza declarațiilor martorilor oculari.

24. Spre deosebire de alte dispoziții legale prin care se instituie răspunderea contravențională pentru abateri cu un preponderent caracter tehnic, Legea nr. 61/1991, în ceea ce privește faptele prevăzute la art. 2 pct. 26 și 27, nu stabilește o limită tehnică a zgomotului produs, astfel încât agentul constator este ținut a aprecia dacă sunt întrunite elementele constitutive ale uneia dintre contravențiile menționate, prin raportare la circumstanțele particulare ale fiecărui caz în parte; așadar, în lipsa oricăror prevederi exprese în norma de incriminare privind limitele maxime ale nivelului de zgomot permis, utilizarea unor mijloace tehnice omologate pentru constatarea acestui tip de fapte contravenționale ar adăuga la lege și ar restrânge, dincolo de limitele legii, posibilitatea constatării contravențiilor pentru că ar impune, implicit, ca agentul constator să facă personal constatarea, rămânând neacoperite cel puțin situațiile în care zgomotul se reduce sau încetează până la sosirea lui.

25. S-au pronunțat, respectiv și-au exprimat opinia în acest sens, următoarele instanțe:

— judecătorii Onești (Sentința nr. 594 din 4.04.2018), Brașov, Iași, Hârlău, Buzău, Săveni, Botoșani (Sentința nr. 1.317 din 22.03.2018), Vaslui (sentințele nr. 1.207 din 7.06.2017 și nr. 40S din 22.02.2018), Sectorului 1 București (Secția a II-a civilă — Sentința nr. 8.110 din data de 7.12.2018), Sectorului 2 București (Secția civilă — sentințele nr. 5.482 din 22.04.2016 și nr. 9.152 din 5.07.2016), Sectorului 5 București (Sentința nr. 4.780 din 28.05.2012), Drobeta-Turnu Severin, Roșiori de Vede, Turnu Măgurele, Videle, Lugoj (sentințele nr. 224 din 23.01.2012 și nr. 1.164 din 24.04.2012, irevocabile), Timișoara (Secția a II-a civilă — sentințele nr. 4.912 din 15.05.2017, nr. 10.234 din 11.10.2017, nr. 10.414 din 12.10.2016, nr. 16.344 din 11.11.2014 și nr. 1.695 din 13.02.2019), Constanța (Sentința nr. 4.658 din 24.04.2015), Tulcea (sentințele nr. 740 din

17 martie 2015, nr. 1.548 din 3.06.2016 și nr. 836 din 2.04.2018), Târgu Neamț (sentințele nr. 1.118 din 30.04.2015, nr. 1.252 din 21.05.2015 și nr. 1.485 din 11.06.2015) și Bicaz (Sentința nr. 195 din 23.02.2018);

— tribunalele Sibiu (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal), Vâlcea (Secția a II-a civilă — Decizia nr. 1.704/2017), Buzău (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 1.402 din 24 octombrie 2017), Arad [Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale (deciziile nr. 896 din 27.09.2017, nr. 1.191 din 21.11.2017, nr. 616 din 13.09.2018, nr. 617 din 13.09.2018 și nr. 685 din 27.09.2018], Caraș-Severin (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal), București (Secția a II-a contencios administrativ și fiscal), Vaslui, Timiș (Secția de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 2.116 din 5.12.2016), Ilfov (Decizia nr. 626 din 12 februarie 2018), Timiș (Secția de contencios administrativ și fiscal — deciziile nr. 600 din 11 aprilie 2018, nr. 1.413 din 9 august 2017 și nr. 2.116 din 5 decembrie 2016) și Argeș (Secția civilă);

— Curtea de Apel Târgu Mureș

B) O altă orientare, izolată, întemeiată exclusiv pe opinii și nematerializată în soluții de caz, conform căreia:

a) dispozițiile art. 2 pct. 26 și 27 din Legea nr. 61/1991 se coroborează/întregesc cu prevederile cuprinse în Normele de igienă și sănătate publică privind mediul de viață al populației (art. 16), aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 119/2014;

b) stabilirea zgomotului la „intensitate mare” sau la „intensitate de natură a tulbura liniștea locuitorilor”, în sensul art. 2 pct. 26 și, respectiv, pct. 27 din Legea nr. 61/1991, trebuie să se facă în mod obiectiv, prin mijloace tehnice omologate, precum și orice alte dovezi încuviințate prin lege, conform art. 249 și 250 din Codul de procedură civilă.

26. Și-au exprimat opinia în acest sens Judecătoria Alexandria, tribunalele Neamț (Secția I civilă și de contencios administrativ), Hunedoara (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal), Giurgiu și Ialomița.

27. În sprijinul acestei orientări au fost invocate următoarele argumente:

— noțiunile avute în vedere de prevederile legale supuse interpretării, respectiv „zgomot” și „intensitate de natură a tulbura liniștea locuitorilor”, nu sunt definite de către actul normativ în cauză, iar calificarea acestora pentru verificarea aplicabilității textelor de lege, în vederea încheierii procesului-verbal de contravenție și aplicării sancțiunii contravenționale, implică o mare doză de subiectivitate, în condițiile în care, în cadrul judecării plângerilor contravenționale, în cele mai multe cazuri, se propun și audiază martori care în funcție de percepțiile proprii consideră existența sau nu a zgomotului sau a intensității de natură a tulbura liniștea locuitorilor;

— s-ar impune deci ca, pentru reducerea subiectivității aprecierii personale a agentului constator în calificarea acestor noțiuni de natură a determina elementul material al contravențiilor în discuție, „zgomotul” și „intensitatea mare” să fie determinate prin raportare la caracteristici obiective care să presupună măsurători cu aparate tehnice specifice pentru determinarea unor valori obiective, în raport cu care să fie sau nu aplicate sancțiuni contravenționale;

— având în vedere faptul că, din perspectiva jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în raport cu dispozițiile art. 6 din C.E.D.O., contravenția este subsumată noțiunii de „acuzare în materie penală”, mențiunile procesului-verbal de contravenție trebuie susținute de un probatoriu aferent cu privire la existența faptei contravenționale, săvârșirea faptei de către petent și vinovăția acestuia în comiterea contravenției, probațiune care s-ar impune a fi centrată pe elemente obiective cu înalt conținut științific având la bază mijloace tehnice omologate.

VII. Răspunsul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

28. Prin Adresa nr. 497/C/859/III-5/2019 din 8 aprilie 2019, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare —

Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la problemele de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

29. Prin Decizia nr. 824 din 11 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 din 13 februarie 2019, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 11) din Legea nr. 61/1991, reținând următoarele:

„16. Totodată, prin Decizia nr. 772 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 3 mai 2017, paragrafele 22 și 23, Curtea Constituțională s-a referit la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă (Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniu și Militaru Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, și Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi SRL și alții împotriva Italiei*, paragraful 109). Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre.

17. Curtea reține că, potrivit textului de lege criticat, constituie contravenție alarmarea publicului, a organelor specializate pentru a interveni în caz de pericol ori a organelor de menținere a ordinii publice, prin darea semnalelor de pericol sau, după caz, prin solicitarea intervenției la fața locului, «fără motiv întemeiat». Legea nr. 61/1991 nu ar fi putut să prevadă concret situațiile care ar constitui motive întemeiate pentru alarmarea publicului, a organelor specializate pentru a interveni în caz de pericol ori a organelor de menținere a ordinii publice, ci această apreciere aparține organului constatator și, ulterior, instanței judecătorești chemate să analizeze legalitatea procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției. Or, toate criticile autorului excepției de neconstituționalitate constituie aspecte privind interpretarea și aplicarea legii de către instanțele judecătorești, iar nu aspecte de neconstituționalitate.” (În același sens este și Decizia nr. 576 din 21 septembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 13 din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 989 din 13 decembrie 2017)

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

30. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (7) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din același cod, pentru declanșarea mecanismului privind pronunțarea unei hotărâri prelabile, propunându-se soluția respingerii sesizării.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

31. Examinând sesizarea, întrebările ce fac obiectul acesteia și raportul întocmit de judecătorul-raportor, constată următoarele:

32. Înainte de cercetarea în fond a chestiunilor de drept supuse dezlegării, Înalta Curte de Casație și Justiție trebuie să analizeze dacă sesizarea îndeplinește cerințele legale privind admisibilitatea mecanismului procedural în discuție, prevăzute de dispozițiile art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă.

33. Din cuprinsul prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă, care reglementează procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile, rezultă următoarele condiții de admisibilitate a sesizării, care trebuie îndeplinite cumulativ:

— existența unei chestiuni de drept; problema pusă în discuție trebuie să fie una veritabilă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite;

— chestiunea de drept să fie ridicată în cursul judecății în fața unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei; noțiunea de „soluționare pe fond” trebuie înțeleasă în sens larg, incluzând nu numai problemele de drept material, ci și pe cele de drept procesual, cu condiția ca de rezolvarea acestora să depindă soluționarea pe fond a cauzei;

— chestiunea de drept să fie nouă;

— chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru toate instanțele.

34. Analizând sesizarea în raport cu dispozițiile legale sus-menționate, se constată că aceasta nu îndeplinește condițiile de admisibilitate privind noutatea chestiunii de drept și existența unei veritabile probleme de drept, generată de caracterul interpretabil, neclar, imprecis sau lipsit de previzibilitate al normelor legale care fac obiectul sesizării.

35. Astfel, condiția noutății prezintă două aspecte distincte, cel al „noutății” chestiunii de drept, pe de o parte, și cel potrivit căruia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra respectivei chestiuni de drept, iar aceasta să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii, pe de altă parte, concluzie care se desprinde din interpretarea gramaticală a dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă.

36. Așa cum Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat în jurisprudența sa anterioară (Decizia nr. 1 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 9 aprilie 2014; Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 6 din 23 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014), în lipsa unei definiții a „noutății” chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia, care să fie prevăzute în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, rămâne atributul acestei instanțe, sesizată cu pronunțarea unei hotărâri prelabile, să hotărască dacă problema de drept a cărei dezlegare se solicită este nouă.

37. Noutatea unei chestiuni de drept poate fi generată nu numai de o reglementare nou-intrată în vigoare, ci și de una mai veche, cu condiția, însă, ca instanța să fie chemată să se pronunțe asupra respectivei probleme de drept pentru prima dată.

38. Prin urmare, caracterul de noutate se pierde pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor, în urma unei interpretări adecvate, concretizată într-o practică judiciară consacrată, iar opiniile jurisprudențiale izolate sau cele pur subiective nu pot constitui temei declanșator al mecanismului pronunțării unei hotărâri prelabile.

39. Aceasta, deoarece condiția noutății trebuie privită, în contextul legiferării sale, ca unul dintre elementele de

diferențiere între cele două mecanisme de unificare a practicii judiciare: dacă recursul în interesul legii are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în rândul instanțelor judecătorești (control *a posteriori*), hotărârea preliminară are ca scop preîntâmpinarea apariției unei astfel de practici (control *a priori*).

40. Or, așa cum rezultă din studierea jurisprudenței puse la dispoziție de curțile de apel, prezentată în sinteză mai sus, majoritatea instanțelor au pronunțat în această materie hotărâri definitive.

41. Mai mult decât atât, orientarea cvasiunitară a instanțelor de judecată, concretizată în pronunțarea în această materie a mai multor hotărâri definitive, întemeiate pe aceleași raționamente juridice, este că: a) dispozițiile art. 2 pct. 26 și 27 din Legea nr. 61/1991 nu se coroborează/întregesc cu prevederile cuprinse în Normele aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 119/2014, deoarece cele două acte normative au sfere de reglementare distincte și au fost emise în scopuri diferite, iar b) stabilirea zgomotului la „intensitate mare” sau la „intensitate de natură a tulbura liniștea locuitorilor”, în sensul art. 2 pct. 26 și, respectiv, pct. 27 din Legea nr. 61/1991 nu trebuie să se facă în mod obiectiv, prin mijloace tehnice omologate.

42. Nu în ultimul rând, se constată că orientarea contrară nu reprezintă, în fapt, decât un punct de vedere izolat, susținut de

45. Pentru considerentele arătate, constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 alin. (1) din același cod,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Arad — Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 14.196/55/2017, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„— în interpretarea art. 2 pct. 26 și pct. 27 din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, aceste prevederi legale se coroborează/întregesc cu Ordinul nr. 119/2014 emis de Ministerul Sănătății pentru aprobarea Normelor de igienă și sănătate publică privind mediul de viață al populației în ce privește limita de presiune acustică/nivelul de zgomot?

— stabilirea zgomotului la «intensitate mare» în sensul art. 2 pct. 26 din Legea nr. 61/1991 sau la «intensitate de natură a tulbura liniștea locuitorilor» în sensul art. 2 pct. 27 din Legea nr. 61/1991 trebuie să se facă în mod obiectiv prin mijloace tehnice omologate sau nu?».

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 mai 2019.

PREȘEDINTELE SECȚIEI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV
ȘI FISCAL

CORINA-ALINA CORBU

Magistrat-asistent,
Aurel Segărceanu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 223511